

(המדש מעמוד 12)

המובלעת, נראית לו כתימרון של צבי עות ישראלית, מאחר שהישראלים כבשו את המובלעת, כביכול, אחרי שכבר הושגה הפסקת האש.

לכן היה קשה לאסד להסביר לציבור שלו מדוע הוא מסכים להפרדה, המשאירה שטח סורי רב בידי ישראל. קורהתסברה של ממשלת דמשק: זהו רק צעד ראשון, בדרך לשחרור הרמה כולה בדרכי שלום. **קו סופי**, והנה בא משה דיין, בשידורי טלוויזיה בילי-שבת, וכאילו התכוון לחסום דרך זו בפני אסד.

הכרזו דיין: אחרי הסכם הפרדת-הכוחות לא יבוא עוד הסכם נוסף, הסורים לא יסכימו לקו שישאל תציע, וישראל לא תסכים לקו שהסורים יציעו. כלומר: קו הפירדת-הכוחות הוא הגבול הסופי בין ישראל וסוריה.

קטע זה שודר בטלוויזיה שלוש פעמים — פעמיים באותו ערב, ופעם נוספת במוצ"ש. **אולימפוס**. האם עשה דיין את הדבר במתכוון, כדי לפוצץ את ההסכם ה-11? כימעט-גמור? האם רצה בדרך זו להאריך את תקופת כהונתה של ממשלת-המעבר, שבה הוא מכהן — מתוך הנחה

השלום בא מאות חברי-קבוצים. באסיפה האחת נאמו ראשי הליכוד, על חמש חטיבותיו. באסיפה השנייה נאמו ראשי תנועות-השלום, על פליגיהן השונים*. ראשי האסיפה הראשונה הטיפו נגד ה-11 נסיגה מהקו הסגול, והזירו בפני מוזימותיו של הנרי קסינג'ר, ראשי האסיפה השנייה העלו על נס את חשיבותה של הפרדת-הכוחות, ושיבחו את קסינג'ר. קרא ח"כ מאיר פעיל: "הקיצוניים משני הצדדים משתפים פעולה, כדי לסכל את השלום!"

אמר אורי אבנרי: "אם אומרים אויבי-השלום שקסינג'ר הוא יהודון, נענה להם: כולנו יהודונים! כבוד הוא להיות יהודון! אבל קסינג'ר לא יעשה את העבודה שלנו. הבה יהיה כל אחד מאיתנו קסינג'ר בזכות עצמו!"

סיכם האלוף (מיל.) מתי פלד: "המאבק למען הפרדת-הכוחות הוא רק צעד ראשון. אחריו יבואו מאבקים גורליים עוד יותר. על מתנה-השלום להתאחד כדי להיות מוכן להם!"

מי שווה יותר? חיש מהר נסתבר שבישראל אמנם הכל שווים — אבל מתגדייה-השלום שווים יותר.

הפגנת השלום בכיכר העירונית כולם שווים, אבל...

שלא תקום ממשלה חדשה עד להשגת הסכם? או שמא כבר לא איכפת לו דבר, והוא מדבר מבלי לחשוב? תהיה התשובה כאשר תהיה, די היה בי הצהרה זו, ובבעיות הסוריות הפנימיות, כדי ליצור שירטון חדש בדרך ספינתו של קסינג'ר. המשימתן, שנראה כגמור, התארכה שוב. אנדריי גרומיקו הוזעק ל-11 משק. קסינג'ר עצמו נתן אולימפוסם סופי: אם לא יסתיים הכל עד יום ג', הוא יחזור סוף-סוף לאמריקה. אחרי התרו-11 צצות של 31 יום.

הרמו הברזל: או יימשכו המגעים בו-שניגטון, ושם יופעל על הצדדים הלחץ הכבד ביותר בדרך אולימפיטית.

הפגנות

הערב בו כבו האורות

שתי האסיפות רמו בכל, אבל היה ביניהן הבדל: אחת דגלה במילחמה, השנייה בשלום

האורות הציבעוניים בכיכר-העירונית בתל-אביב כבו. יום לפני-כן האירו בשלל-צבעים עליו את המישטח החבידיים. למחרת היום גדלקו שוב במלוא הדרם, אך ביום החמישי בערב שררה במקום אפלה. יום לפני כן ערכה מפלגתו של צייץ-עצרת-המונים במקום — בגל הפרדת-הכוחות ברמת-הגולן. ביום החמישי בערכה באותו המקום אסיפה נגדית — בעד הפירדת-הכוחות. יד נעלמה בעיירתו של צייץ סגרה את מתג החשמל. **"כולנו יהודונים!"** שתי ההפגנות היו דומות בהיקפן — כאלפיים איש בכל אחת. ההרכב היה שונה במיקצת — לאי-סיפת הליכוד הביאו אוטובוסים שכורים לידים משכונת התיקווה, ואילו לאסיפת-

אחרי שהודיע יום לפני כן על קהל של אלפים באסיפת "הליכוד" (מבלי להשתמש במילה "ימני"), הודיע הדריו על אסיפה של "קבוצות שמאליות", שבה השתתפו כמה מאות*. רוב העיתונים, וביניהם הארץ, העלימו את עצם קיום עצרת-ההמונים למען השלום. רק הטלוויזיה נגדה במידה שווה כלפי שתי האסיפות.

מעלות

שערים לעזאזל - השכנים

אינטרסים מפלגתיים

תורמים לליבוי יצרים

בין מעלות לשכנתה הערבית

— תרשיחא

"יש מחבלים במיקלט!" פשטה השמור עת ברחבי מעלות. שבע אחרי הטבח בבית-הספר בעיירה הגלילית, אחוזת המאניקה מחדש בתושביה. המועצה המקומית פירסמה גילוי-דעת שתירה לתושבים להתנדב למשמר גילוי-אורחי ותבעה מהמוסדות לחלק נשק ל-11 תושבים. התושבים הבינו מכך כאילו מתחילים לחלק להם נשק. אולם כשהתדפקו על דלתות המועצה הסתבר להם כי לא ניתן לתת נשק לכל מבקש.

כאשר הוכרו השבוע על מצב כוננות בכל רחבי הגליל בעקבות ידיעות על חדרת חוליות חבלנים חשדות מגבול לבנון, נסערו הרוחות מחדש בעיירה. תושבים מבוהלים נטשו את בתיהם שבי-

* מרי, מוקד, הפנתרים, בככר-זאת-מערך והאגף המתון של מפ"ם. נאמו אורי אבנרי, דן כהן, שלום כהן, בועז עברון יגאל עילם, מתתיהו פלד, מאיר פעיל, יאיר צבן, אליעזר רונן, ח"כ ר"צ מרשה פרידמן, ש' היתה אמורה לנאום, לא הופיעה.

מורדות העיירה ונעו לכיוון בנין המוע"צ. בבתי-הספר ניתנה הוראה להפסיק את הלימודים והמורות פתחו יחד עם הילדים בריצה מבוהלת לעבר הבתים. השמועה שעשתה לה כנפיים אמרה ש-11 חוליית מחבלים חדרה שוב לעיירה, מס' תתרת אחד המיקלטים הציבוריים.

רק אחרי שראש-המועצה אלי בן-יעקב, בליווי אלוף (מיל.) רחבעם (נגדי) זאבי, שהתנדב לסייע לפתור את בעיות הביטחון בעיירה, נטלו נשק ופנסים וירדו בעצמם למיקלט, נרגעו הרוחות.

בהיעדר מחבלים הופנה זעם ההמון כלפי הכפר הערבי השכן, תרשיחא, ש-11 למעלות ולו יש מועצה מקומית משותפת. **ריקוד על שתי חתונות**. שעות מיספר אחרי הטבח כבר התקבצו מיספר חמומי-מוח בעיירה וניסו להפנות את הזעם הציבורי כלפי השכנים הערבים.

תביעותיהם הסתכמו בסיסמא אחת: "הפירדת כוחות בין מעלות ותרשיחא." מה-11 שלט שעל בנין המועצה המשותפת מעלות-תרשיחא נמחקה המילה תרשיחא. שלט נוסף הושם מתחתיו: "הכלילו את מעלות בהפרדת הכוחות." איש מחברי המועצה לא טרח להסירו. שלטו של סגן ראש המועצה הערבי מתרשיחא, ג'מיל נאחס, הוסר מעל דלת מישרדו, וביזומה פרטית החלו להתבצע פעולות איבה כלפי תושבי העיירה הערבית הנמצאת במורד העיירה מעלות.

לכאורה היו אלה תוצאות של זעם מובן וטבעי. אלא שלא מעט אינטרסים מפלגתיים נבחו בקלחת הכללית. שכן בראש תובעי ההפרדה התייצבו בצלאל דהאן, מנהיג הליכוד במעלות, ואלי בן-יעקב, ראש-המועצה מטעם המערך. למעשה היה אלי בן-יעקב צריך לעמוד בראש המתנגדים להפרדה. ההפרדה עבורו פירושה קץ הקאריירה שלו כראש-המועצה. שכן הקואליציה שלו במועצה המורכבת מ-11 חברים, מבוססת על תמיכתם של שני הנציגים הערביים של תרשיחא במועצה.

תושבי תרשיחא מהווים אמנם שליש מקהל הבוחרים של המועצה המשותפת, ובמועצה הקודמת אף היו להם ארבעה נציגים. אולם מאחר שהם הלכו לבחירות ברשימות עצמאיות, בשל ריב חמור לות, לא עברו כמה רשימות את אחוז החסימה. שני הנציגים שנבחרו למועצה האחרונה, נאחס וחליל דקואר, תמכו בבן-יעקב והביאו לבחירתו.

אבל בן-יעקב ידע כי ברוב תושבי העיירה אחוז היסטריה ואם ישאיר את תביעת ההפרדה לנציג הליכוד, יאבד תמיכה ברחוב היהודי, לכן חתר לרקוד על שתי חתונות. מצד אחד התייצב בראש תובעי ההפרדה ואילו לסגנו הערבי הציע: "שב בשקט עד שתשמע ממני." **אריך ניצל דיין?** ערביי תרשיחא נפגעו עד עומק נשמתם מיחסם של שכיניהם ממעלות. אמר חבר המועצה חליל דקואר: "לא רק שהודעונונו ממה שקרה במעלות, אלא הבענו בשם כל הכפר את הדועעותנונו מהמקרה הטראגי. ואף היינו מוכנים לעזור ככל שנידרש. עכשיו חושבים אותנו לאויבים."

עתה נעשים מאמצים לפייס בין תושבי מעלות ותרשיחא ולהביא לחידוש הית"ם ביניהם. אלא שהמתחיות החדשה בגליל פגעה במאמצים אלה. הם יחודשו כנראה רק אחרי שירגעו הרוחות. והרוחות עדיין סוערות במעלות. הבטיחות העזרה שניתנו מייד אחרי הטבח אינן מתמשכות כפי שציפו. הורים רבים חוששים לשלוח את ילדיהם לבתי-הספר. מכל הפסיכולוגים והפסיכיאטרים שהוב"טחו להישלח למעלות כדי להרגיע את הילדים, הגיע רק אחד, ד"ר אריאלי מ"תל-שימר, שהגיע ביוזמה פרטית.

כאשר נערכה בשבוע שעבר אוכרה לחללי הטבח במעלות התכוננו כמה מש-11 פחות וצעירים לערוך קבלת-פנים קולי-11 לשר-הביטחון משה דיין בעמד להששיתף בטכס. אבל דיין ניצל בנס. הוא עצמו הופתע שלא נתקל בקריאות בוז. מה שדיין לא ידע הוא שרק סיבה טכנית הצילה אותו מקריאות גנאי. לפניו נשא דברים באוכרה ראש-המועצה, אלי בן-יעקב. כמה מהתושבים החלו להטיח בו האשמות קולגיות על אתריותו למחול הביטחוני בעיירה. המישטרה מהירה להורציא את המפריעים מהאולם. בבטיחה להם לקיים פגישה בינם לבין בן-יעקב ודיין. כשהגיע תורו של דיין לדבר, כבר היו כל המיועדים לחסיע לו, בחוץ.

עתה נעשים מאמצים לפייס בין תושבי מעלות ותרשיחא ולהביא לחידוש הית"ם ביניהם. אלא שהמתחיות החדשה בגליל פגעה במאמצים אלה. הם יחודשו כנראה רק אחרי שירגעו הרוחות. והרוחות עדיין סוערות במעלות. הבטיחות העזרה שניתנו מייד אחרי הטבח אינן מתמשכות כפי שציפו. הורים רבים חוששים לשלוח את ילדיהם לבתי-הספר. מכל הפסיכולוגים והפסיכיאטרים שהוב"טחו להישלח למעלות כדי להרגיע את הילדים, הגיע רק אחד, ד"ר אריאלי מ"תל-שימר, שהגיע ביוזמה פרטית.

כאשר נערכה בשבוע שעבר אוכרה לחללי הטבח במעלות התכוננו כמה מש-11 פחות וצעירים לערוך קבלת-פנים קולי-11 לשר-הביטחון משה דיין בעמד להששיתף בטכס. אבל דיין ניצל בנס. הוא עצמו הופתע שלא נתקל בקריאות בוז. מה שדיין לא ידע הוא שרק סיבה טכנית הצילה אותו מקריאות גנאי. לפניו נשא דברים באוכרה ראש-המועצה, אלי בן-יעקב. כמה מהתושבים החלו להטיח בו האשמות קולגיות על אתריותו למחול הביטחוני בעיירה. המישטרה מהירה להורציא את המפריעים מהאולם. בבטיחה להם לקיים פגישה בינם לבין בן-יעקב ודיין. כשהגיע תורו של דיין לדבר, כבר היו כל המיועדים לחסיע לו, בחוץ.

עתה נעשים מאמצים לפייס בין תושבי מעלות ותרשיחא ולהביא לחידוש הית"ם ביניהם. אלא שהמתחיות החדשה בגליל פגעה במאמצים אלה. הם יחודשו כנראה רק אחרי שירגעו הרוחות. והרוחות עדיין סוערות במעלות. הבטיחות העזרה שניתנו מייד אחרי הטבח אינן מתמשכות כפי שציפו. הורים רבים חוששים לשלוח את ילדיהם לבתי-הספר. מכל הפסיכולוגים והפסיכיאטרים שהוב"טחו להישלח למעלות כדי להרגיע את הילדים, הגיע רק אחד, ד"ר אריאלי מ"תל-שימר, שהגיע ביוזמה פרטית.

כאשר נערכה בשבוע שעבר אוכרה לחללי הטבח במעלות התכוננו כמה מש-11 פחות וצעירים לערוך קבלת-פנים קולי-11 לשר-הביטחון משה דיין בעמד להששיתף בטכס. אבל דיין ניצל בנס. הוא עצמו הופתע שלא נתקל בקריאות בוז. מה שדיין לא ידע הוא שרק סיבה טכנית הצילה אותו מקריאות גנאי. לפניו נשא דברים באוכרה ראש-המועצה, אלי בן-יעקב. כמה מהתושבים החלו להטיח בו האשמות קולגיות על אתריותו למחול הביטחוני בעיירה. המישטרה מהירה להורציא את המפריעים מהאולם. בבטיחה להם לקיים פגישה בינם לבין בן-יעקב ודיין. כשהגיע תורו של דיין לדבר, כבר היו כל המיועדים לחסיע לו, בחוץ.

עתה נעשים מאמצים לפייס בין תושבי מעלות ותרשיחא ולהביא לחידוש הית"ם ביניהם. אלא שהמתחיות החדשה בגליל פגעה במאמצים אלה. הם יחודשו כנראה רק אחרי שירגעו הרוחות. והרוחות עדיין סוערות במעלות. הבטיחות העזרה שניתנו מייד אחרי הטבח אינן מתמשכות כפי שציפו. הורים רבים חוששים לשלוח את ילדיהם לבתי-הספר. מכל הפסיכולוגים והפסיכיאטרים שהוב"טחו להישלח למעלות כדי להרגיע את הילדים, הגיע רק אחד, ד"ר אריאלי מ"תל-שימר, שהגיע ביוזמה פרטית.

הכלה: תיקווה

על כריכת הזמנה לחתונה היה מצויר יור זוג מאוהב, הוא בחליפה והיא ב-11 בגדי כלולות לבנים, כשעל פניהם נסוך אותה אושר השמור רק לחתן ולכלה. בגוף הזמנה בישרו ההורים המאושרים כי תיק-וה וקלוד נישאים.

תאריך החופה, שהיתה צריכה להתקיים, אם ירצה השם, נקבע ל-16 בינואר 1973. עשרות רבות מידידי מישפחותיהם של קלוד ותיקווה קיבלו את הזמנה, ושמןו בשימחת הזוג הצעיר. דירה נשכרה ורוי-הסה, מתנות נרכשו, ועגרת-חתונה הוזמנה, בגדים נחסרו.

אולם שישה ימים לפני מועד החתונה, הודיעה הכלה לחתן: "אנחנו לא מתחתנים!"

דברים כאלה אומנם קורים, אך לאחר שהחתן מיצה את כל האפשרויות לבטל את רוע הגזירה, לאחר שהחתן, ככה, איים והטריד, ואילו אהובתו עדיין עמדה ב-11 מרייה, החליט קלוד פרפרה, כי הוא לא יניח לכלה להתפרסר. הוא פנה לאחד מ-11 עורכי-הדין הידועים בבאר-שבע, הגיש לבית-המשפט תביעה נדירה ביותר: תביעה על הפרת הבטחת-נישואין של גבר כנגד אישה.

רומזן בין תיקווה שבת לקלוד פרי-11 סרה תהל כחמישה חודשים לפני ה-11 תאריך בו עמדה החתונה להיערך.

אחותו של קלוד פגשה בכחורה, והיא ליטה כי היא ראויה לאחיה. היא ערכה ביניהם היכרות, וכך נוצר הקשר בין בני הזוג הצעיר. קלוד, העובד כאורח בשק"ם באל-עריש, היה נפגש עם אהובתו מדי יום שישי, כאשר היה מגיע הביתה ל-11 חופשה.

מספרת תיקווה, נערה בת 22 בעקרת גוף טוב, שיער שחור, בת להורים יוצאי-עיראק.

כנר בערב הראשון הוא הציע לי נישור-11.

לא רק שהוא הציע לי נישואין, אלא שי-11 רצה גם שאני אלך לבג שלי, ואעשה לו הלוואה.

להלוואה לא הסכמתי, אבל לנישואין ה-11 כמתי, לא הבנתי כליכך למה הוא ממחר, אבל חשבתי שככה זה נהוג.